

Po rozumu tohoto předpisu jest nezbytno, aby veškeré okolnosti, jež pro rozhodnutí o zabrání mohou býti závažny, byly zjištěny za účasti stran, tedy zejména majitele zabíraného objektu. Musí tedy veškeré tyto okolnosti při jednání straně býti označeny a musí jí býti poskytnuta možnost, aby se o těchto všech okolnostech vyjádřila, po případě jiné uvedla, jež dle jejího zdání zabrání jsou na závadu.

Z podstaty věci vyplývá, že zápis o jednání, jenž, aby vyhovoval svému účelu, musí podávati jasný a úplný obraz jednání, má býti zpravidla sepsán při jednání samém neb aspoň v přímé souvislosti s ním, a že také straně musí býti poskytnuta příležitost o správnosti zápisu se přesvědčiti, pokud se týče souhlas s jeho obsahem svým podpisem projevíti.

V daném případě, jak ze spisů je patrné, byla sice bytovou komisí provedena dne 17. ledna 1920 prohlídka, již stěžovatel byl přítomen. Které rozhodné okolnosti však při tom byly vyšetřeny a pokud stěžovatel měl možnost se o nich vyjádřiti, není ze spisů zřejmo. Při jednání zápis sepsán nebyl.

Tento nedostatek nemůže ovšem býti odčiněn zprávou ze dne 8. března 1920, tedy několik týdnů po prohlídce i po vydání naříkaného rozhodnutí sepsanou členem bytové komise, bez účasti strany, neboť zpráva tato, nehledíc ani k tomu, že již dle doby svého vzniku nemohla býti podkladem naříkanému rozhodnutí, nikterak neosvědčuje, že zjištění rozhodných okolností stalo se za účasti strany a nevyhovuje tedy řízení ve věci provedené uvedenému předpisu § 11 zákona z 30. října 1919.

Ale také výtku, že naříkané rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno, dlužno jest uznati za oprávněnou. Neboť z rozhodnutí toho nejsou patrné ani skutkové okolnosti, které žalovaný úřad měl za prokázány, ani o který předpis § 8 zákona z 30. října 1919 rozhodnutí své opíral. Tím bylo straně stíženo svého práva před tímto soudem hájiti, zejména ježto stolice první mluvila o zabrání místnosti, žalovaný úřad pak o zabrání bytu, a také soudu byla tak vzata možnost, aby přezkoumal zákonitost naříkaného rozhodnutí.

Z těchto důvodů bylo naříkané rozhodnutí dle § 6. zákona o správním soudu zrušiti.

Podotýká se, že k vývodům odvodního spisu žalovaného úřadu soud se zřetelem k předpisu § 23 zák. o správním soudu přihlížeti nemohl, ježto spis ten podán byl toliko v jednom vyhotovení.

Č. 366.

**Zabírání bytů: Zmatečnost spočívající v tom, že zabrání vyslo-
vila nepřislušná komise bytová, není sanována, když k odporu poda-
nému vlastníkem domu a vadu onu vytýkajícímu rozhodla příslušná
jinak okresní správa politická a vyřízení ono potvrdila.**

(Nález ze dne 23. března 1920 č. 2265.)

Prejudikatura: srovn. nález ze dne 9. února 1920 č. 926, sbírky
č. 323.

V ě c: JUDr. Rudolf Perner, Hermína Pernerová a MUDr. Václav Libenský v Praze (adv. Dr. Josef Brotan z Prahy) proti okresní politické správě v Poděbradech stran zabrání bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Městský úřad v Poděbradech sdělil přípisem podepsaným předsedkyní bytové komise M. Komárkovou ze dne 6. listopadu 1919 stěžovatelům, že bytová komise v Poděbradech zabírá byt v domě čp. 9-III. v Poděbradech, který obýval až do polovice září Dr. Rudolf Perner se svojí rodinou a to dle § 6, čís. 2 nařízení ze dne 22. ledna 1919 čís. 38, sb. zák. a n., poněvadž byt není více než 4 neděle obýván.

Odpor proti tomu podaný, ve kterém bylo mezi jiným vytýkáno, že k zabrání bytu dle cit. nařízení oprávněna jest toliko obec, nikoliv však bytová komise a že zabírací nález podepsán jest M. Komárkovou, která není ani starostou ani náměstkem starosty obce, zamítla okresní správa politická naříkaným rozhodnutím, poněvadž bylo zmíněného bytu používáno jen čas od času a podotkla, že, pokud jde o námitky v odporu uvedené, dlužno je považovati za námitky formální, na rozhodnutí ve věci vlivu nemající.

Stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, popírající mezi jiným též legitimaci orgánu v I. stolici zabírací nález vydavšího, vyhověl nejvyšší správní soud, vycházející z úvahy, že o zabrání bytu nerozhodla příslušná k tomu městská rada ve smyslu nařízení ze dne 22. ledna 1919 a že městský úřad intimoval straně toliko usnesení bytové komise, která sama zmíněný byt o vlastní moci zabrala.

Dle právního názoru, nejvyšším správním soudem již opětovně, zejména v nálezu ze dne 21. listopadu 1919 č. 5960 vysloveného a podrobně odůvodněného, není však bytová komise orgánem příslušným k rozhodování o zabírání bytů dle cit. nařízení.

Jest proto zmíněný výrok bytové komise v Poděbradech, jenž jedině byl žalovaným úřadem přezkoumán, výrokem orgánu absolutně nepřislušného a proto výrokem zmatečným.

Přezkoumal-li žalovaný úřad jako odvolací komise výrok tohoto nepřislušného orgánu, neměl před sebou potřebného procesního základu pro instanční přezkoumání, čímž porušil podstatné formy řízení, pročež slušelo naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2 zákona o správním soudě, aniž bylo zapotřebí zabývati se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 367.

Mimořádná opatření vyvolaná válkou a převratem: K výkladu § 9 nař. vl. ze dne 19. února 1919 č. 94 sb. z. a n. (hlášení zásob koží).

(Nález ze dne 24. března 1920 č. 2282.)

V ě c: Gustav K. v P. (advokát Dr. A. Heidler z Prahy) proti ministerstvu obchodu v Praze o prohlášení koží za propadlé.